

Diáklapok és vadászterületek

2006. november 23-án, Sopronban, az Erdészeti Múzeumban tartotta évzáró utolsó rendezvényét az OEE Erdészettörténeti Szakosztálya.

A gyönyörű, patinás térképteremben először *dr. Ráczné dr. Schneider Ildikó* a „Selmeci-soproni diáklapok, -újságok”, című előadását hallhatták az érdeklődők. Vetítéssel illusztrálva igen látványosan mutatta be 1858-tól napjainkig az erdészeti felsőoktatás diáklapjait, újságait és időszaki kiadványait. Külön ismertette a Selmecbányán és Sopronban megjelent nyomdatermékeket.

Az elsők még német nyelvűek voltak, majd a XIX. század végén már magyarul jelentek meg.

A tréfás humoros lapok mellett komoly tudományos jellegűek is voltak. Néhányat érdemes felsorolni: Steingrubeni Bakter-Kürt, Selmeci Újság, Főiskolai Lapok, Lila Zongora, Bástyánk, Életünk a vizsgák tükrében, Soproni Egyetem, Soproni Műhely, Vivat Akadémia, Helyzet. Az elmúlt harminc év lapjainál a hallgatóság gyakran fejezte fel önmagát a sorok közt.

Az első kiadványok hiányosak, ezért kérnek mindenkit, hogy akinek van a tulajdonában, az segítse a további kutatást.

Örvendetes, hogy a selmeci időszakban napvilágot látott kiadványok leírása már megjelent az előadó, *dr. Ráczné dr. Schneider Ildikó* tollából.

Az újságok bepillantást nyújtottak a főiskola-egyetem diákjainak mindennapi életébe az adott kor tükrében.

A második előadást *Szakács László* tartotta a „Zalai vadászterületek és vadászárságok 1945-46-ban” címmel.

A szerző egy tervezett nagyobb könyv első részét vázolta. Zala megye vadászattörténetét foglalta össze a háború utáni időszakban. Az előadás fejezetei az alábbiak voltak: 1. A vadászati igazgatás. 2. Vadászterületek. 3. Vadászárságok megalakulása. 4. Rezervátumi területek. 5. Vadásztagság, vadásztalok elemzése. 6. Vadászat: vadászati módok, elejtett vad, tilalmak, húsvadászat orrvadászat. 7. Vadászható vadfajok, elterjedése, létszáma. 8. Vadászfegyverek. 9. Vadászati objektumok, berendezések. 10. Vadászathoz kapcsolódó egyéb szervezetek, tevékenységek. 11.

Vadászati kultúra: szakoktatás, újságok, vadásznapok rendezése.

Az ország keleti részéhez viszonyítva később és igen vontatottan indult el a vadászati szervezet kiépítése Zala megyében.

Az árverések nyilvánosan, igen demokratikus légkörben zajlottak le.

A 180 vadászárság alakulása igen jelentős civil, polgári szerveződést, egyesületet is jelentett.

A kutatás során bebizonyosodott, hogy 1945-46-ban még nem volt döntő jelentőségű a vadászat elleni politikai támadás. Az orrvadászat az ország többi részéhez viszonyítva nagyobb volt és tovább tartott.

A ma is működő vadászárságok és az erdőgazdaságok vadászati rezervátumai, egységei tehát 1945-46-ban alakultak. Az Európa-szerte híres zalai vad és vadgazdálkodás múltjának egy válságos időszakát mutatta be az előadó.

Varga Tamás, dr. Király Pál, Béni Kornél, Köveskúti György és Fúják József szólott hozzá az előadásokhoz.

Szakács László

Koncz János (1926-2006)

Koncz János 1926-ban született Vecsésen, de gyermekkorát Szabadszálláson töltötte. Iskoláit Szabadszálláson, Fülöpszálláson végezte, Kecskeméten a kereskedelmiben érettségizett. 1949-ben került erdészeti szolgálatba, először könyvelőként, majd szakelőadó, később fásítási előadó, szakfelügyelő. Időközben szakirányú végzettséget szerzett, 1955-ben kitűnő eredménnyel elvégezte a soproni Erdészeti Levelező Akadémiát. 1968-1979 között a MÉM Szegedi Áll. Erdőrendezőiség Kecskeméti Erdőfelügyelőségének helyettes vezetője, majd 1979-től 1986-ban történt nyugdíjba vonulásáig a Kecskeméti Erdőfelügyelőség osztályvezetője.

Még az 50-es évek végén került kapcsolatba az első országfásítási akcióval, melynek során a megye városainak, falvainak védő és pihenő fásításait hozták létre, aktív elindítója, szervezője és irányítója volt a kiskunfélegyházi parkerdő létesítésének. 1966-ban a MÉM rendeletet ad ki a mezőgazdasági üzemek cellulóznyár-telepítések támogatásáról. Tulajdonképpen ezzel indul el a gazdaságosan nem hasznosítható területek erdősítési programja. Ennek a programnak kiemelkedő személyisége volt Koncz János. A megye mezőgazdasági üzemében, mintegy 130 termelőszövet-

kezetben és 11 állami gazdaságban valósult meg az erdőtelepítések döntő többsége. Az erdőtelepítési program eredményként János bátyánk mintegy 30 000 hektár erdőtelepítési szervezésében, szakmai ellenőrzésében és finanszírozásában vállalt döntő szerepet. Elsősorban neki köszönhető, hogy a megye mezőgazdasági üzei megeremítették az erdőgazdálkodás szakmai hátterét, szívós és kitartó munkával elérte, hogy mindenütt szakképzett erdészek, erdőmérnökök irányították az erdőgazdálkodási munkákat. Kiváló adminisztrációs tevékenységet is végzett, de igazán a terepen, az erdőben érezte otthon magát, nem született olyan új erdő, amit Ő ne látott volna. Igazi szívügye az erdőtelepítés volt. Mi fiatal kezdő szakemberként élénken emlékezünk azokra a vele történt műszaki átvételekre, ahol ténylegesen megismerhettük az alföldi erdőgazdálkodás sajátosságait. Szakmai meglátásai mindig helytállóak voltak, kollégáihoz szigorú, de következetes és mindig segítőkész volt. Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el, több vállalati és miniszteri kiváló dolgozó kitüntetés birtokosa, eredményes fásításért négy alkalommal részület elismerésben.

Nyugállományba vonulása után sorsa eltávolodott az erdőtől. Hobbijában kertészkedett, vadászott az Alpári Vadászárságban, és lelkes, aktív tagja volt az Egyesületnek. Valamennyi helyi csoport rendezvényen részt vett, az Erdészklub havi összejövetelein mindig jelen volt, az erdőgazdálkodásban történelemmel kapcsolatban mindig volt markáns véleménye. Az októberi kihelyezett rendezvényünkön még

részt vett, azután már csak telefonon beszéltem vele. Említette, hogy most beteges, de a következő erdészklubra már jönni fog.

A kecskeméti református temetőben búcsúztunk tőle.

Kedves Jani bácsi, nyugodj békében. Emléked tovább él családodban, barátaidban, kollégáidban, vadászárságban és mindennek előtt Bács-Kiskun megye erdeiben.

Bognár Gábor – Jaksz Ferenc

Simsay István okleveles erdőmérnök (1975 – 2007)

2007. február 1-jén futótűzként terjedt a döbbenetes hír az országban, hogy ifj. Simsay István kollégánk életét, egy máglyából lezuhanó hatalmas rönk oltotta ki egy pillanat alatt.

Ifj. Simsay István mindkét oldalról erdészcsaládból származik. Édesapja is erdőmérnök, anyai nagyapja, apai dédapja erdész, korábbi ősei között is található ez a szakma képviselője.

Általános iskolába Pécsváradon járt, majd Pécsen a Nagy Lajos Gimnáziumban érettségizett 1993-ban, ahonnan sikeresen jutott tovább Egyetemünk Erdőmérnöki Karára.

A szép, sokat emlegetett soproni éveket '98-ban zárta, ahol okleveles erdőmérnökké vált.

Iskoláit mindig nagy szorgalommal, kiváló eredménnyel végezte. Diákévei alatt angol nyelvből középfokú nyelvvizsgát tett, s tudását később jól is használta.

Első munkahelye a Mecseki Erdészeti és Faipari Rt., ahol édesapja is évtizedek óta dolgozott.

1998-ban az Rt. Szigetvári Erdészeténél állhatott munkába, mint fahasználati műszaki vezető.

Megalapozott tudásával, felkészültségével, lelkiismeretességével hamar megszerezte munkatársai elismerését, akiktől mindig nagy tisztelettel beszélt.

Munkahelyi elfoglaltsága mellett az erdészeti évek alatt tudását tovább gyarapította, s pénzügyi szakértői oklevelet szerzett a Pécsi Közgazdaságtudományi Egyetemen.

Kiváló munkájára felfigyelve, az Rt. vezetői a központ Kereskedelmi Osztályára hívták, ahol 2003. szeptember 01-től látta el feladatait.

2004. június elsejétől szervezetileg megvált a Mefa Rt.-től, de volt kollégáitól sohasem, s mint volt kolléga és üzleti partner mindvégig nagyon jó kapcsolatban maradt velük.

A változással a szigetvári székhelyű Trust Hungary Rt.-hez került üzemvezető-helyettesi beosztásba, ahol munkaköre a termelésirányítás sokrétű feladata mellett a szigetvári üzem rönkbeszerzésére is kiterjedt.

Rönkbeszerzési munkája során újra járhatta a Mecsek erdeit, de megismerte az Északi-középhegységet és annak szakembereit, ha kellett elment a Székelyföld legtavolabbi pontjára is, s kiválóan képviselte cégét a Felvidéken is.

Ebbéli munkája során korrektsége, szakmai tudása, s üzleti partnereit megbecsülő magatartása, mely lényéből fakadt, mindenhol, amerre járt tiszteletet és viszontmegbecsülést váltott ki.

Január 8-án ünnepelte a születésnapját. „Krisztusi korba léptem.” – mondta. S február 1-jén, 32 évesen, szülőhelyétől, szeretteitől távol, megállította a sors.

Simsay Pista bárhol végezte munkáját, bárhol járt az országban, mindenhol jó emlék maradt utána. Ő jó ember volt, aki inkább adott, mint kért, aki nem bántott, inkább vigasztalt, akire mindig lehetett számítani, ha segítség kellett.

Neki az adott szó, a becsületesség szent dolog volt. Számára nem a rang volt az érték, hanem az emberi tisztesség és a helytállás.

Elvesztettünk egy nagyszerű embert, barátot, kollégát, szakembert. Óriási űrt hagyott bennünk.

2007. február 10-én, egy tavaszias szombaton kísértük utolsó útjára szülővárosában.

Nagyon sokan tisztelegünk előtte, szerettei, barátai, munkatársai, évfolyamtársai, az erdészszakma sok-sok képviselője szerte az országból.

Az erdészösszertartozás méltó megjelenítése volt a szertartáson való búcsúszereplés, majd gyászszakestély.

Drága Simsay Pista!

Soha nem fogunk elfeledni, s mindig szeretettel emlékezünk Rád, mint ahogy szeretünk, amíg Veled lehetünk.

Köszönjük, hogy ismerhettünk, hogy Veled lehettünk ebben a világban.

Hajdú László

Nagy Miklós (1932–2007)

Nagy Miklós kollégánk 2007. február 15-én bekövetkezett, váratlan és megrendítő halálhírére a Veszprémi Erdészeti Igazgatóságon először hitetlenkedve fogadtuk, hisz az utolsó napokban többször is járt nálunk

az irodában anyagot gyűjtve a legutolsó bírósági szakértői megbízatásához. Élete utolsó napiáig fáradhatatlanul dolgozott, ezért nehéz elhinni, hogy lezárult az a szorgos életpálya, melynek néhány fontosabb állomását szeretném most pályatársai és követői nevében felidézni.

1932. október 18-án földműves családban született egy kis szigetközi faluban, Feketeerdőn.

Az elemi iskola 4 osztályát szülőfalujában, Feketeerdőn járta, majd a gimnázium 8 osztályát Mosonmagyaróváron a piarista, illetve az államosítás után az Állami Általános Gimnáziumban. Mind elemista, mind középiskolás diákként kiválóan tanult.

A soproni Erdőmérnöki Főiskolán az egyik legnépesebb – több, mint 120 fős – évfolyamban 1955 decemberében szerzett erdőmérnöki oklevelet.

Gyakornoki idejét 1956. január 1-én kezdte meg az országos hatáskörű Erdőgazdasági Építőipari Vállalat kaposvári Főépítésvezetőségén. A cég váratlan megszüntetése után Somogy, Baranya és Tolna megyében úttervezéssel és a kivitelezés irányításával foglalkozott. Mindig büszkén emlegette a bőszenfai erdészeti feltáró utat, mint első önálló munkáját.

1958 áprilisában a Vértesi Állami Erdőgazdasághoz került, ahol 1960-ig a Csákvári Erdészetnél erdőművelési műszaki vezetőként tevékenykedett. 1960-62 között az erdőgazdaság központjában Tatabányán dolgozott csemetermelési előadóként. 1962 és 1964 között a Szári Erdészet erdészvezetője volt, majd a központba visszakérülve 1967-ig a szakirányítási csoportot vezette.

1967 szeptemberében az akkor alakuló MÉM Veszprémi Állami Erdőrendezés meg-szervezésére és vezetésére kapott megbízást. 1968-ban az erdészeti hatósági munka, az üzemtervezés, a természetvédelmi és vadászati igazgatás hatékony új rendszerét alakította ki a Bakony és a Balaton-felvidék térségében. Munkatársait térségünk elismert szakembereinek köréből toborozta. Sajat szavai szerint: beosztottjait úgy válogatta meg, hogy „mindig büszke lehessen csapatára”. Munkatársaitól teljes odaadást, szigorú rendet követelt meg, ugyanakkor energikus, „kijáró emberként” minden feltételt megteremtett a számukra a családos letelepedéshez, nyugodt megélhetéshez.

Az erdőrendezésben és az erdőfelügyeletben azt a szemléletet érvényesítette, hogy az erdészeti igazgatás nem bújhat a törvény betűje mögé. Tevékenységében a törvény szellemét kell megjelenítenie, az erdő érdekét, annak megőrzését, gyarapítását kell szolgálnia. Ezt a szemléletet Veszpré-

rém-ben ma is meggyőződéssel valljuk és követendőnek tartjuk.

A vezetése alatt álló Veszprémi Erdőrendezésben vezeték be 1972-ben az országban elsőként az erdőgazdasági üzemtervek számítógépes feldolgozását.

Beosztottjaival szemben határozott, ugyanakkor közvetlen magatartású vezető volt. Szeretett munkatársaival a hivatalos órákon túl is együtt lenni, mulatozni. Jókedvű, társaságkedvelő, hangulatteremtő ember volt.

A szakmai munkában számára az erdész és a vadász mindenkor elválaszthatatlan egységet alkotott. Az erdő és vadgazdálkodás újra meg újra napirendre került fel-szükségeit nem rejtette véka alá. Mindenkori elfoglaltságtól mentes, korrekt álláspontot képviselt, racionális megoldásra törekedett.

A hivatali munka mellett aktív társadalmi tevékenységet is folytatott. Az Országos Erdészeti Egyesület Veszprémi MÉM majd FVM Csoportjának volt tagja, 1970-1993-ig egyben elnöke. Elnöksége alatt híve volt a szakmai és szakmaközi kapcsolatokat építő, a látókört szélesítő rendezvények szervezésének. Nyugdíjasként is elmaradhatatlan résztvevője volt helyi csoportunk rendezvényeinek, kedves fel-szükségeivel együtt szakmai kirándulásainknak.

A vadászat kitöltötte hétköznapi szabad idejét. A Bakony természeti szépségekben és vadban gyaránt egyik leggazdagabb területén a Gella-patak és a Hajag vidékén működő vadásztársaságnak volt tagja, korábban elnöke. De jellemző volt rá, hogy szabadidejében legalább annyira szeretett gombászni, szőlészkedni, borászkodni, mind vadászni.

Gondolkodására mindig jellemző volt, hogy gyorsan felismerte a társadalmi, gazdasági környezet szakmánkra vetülő törvényszerűségeit. A nyugdíjba vonulását megelőző évben kezdődött el az erdők rendszerváltozás utáni privatizációja. Hamar felismerte, hogy az adott helyzetben az erdők érdekét legjobban az szolgálja, ha az újdonsült birtokosok időben tájékoztatást kapnak erdeik igazi értékéről, az erdőgazdálkodás társadalmi érdekű korlátairól. Elrendelte, hogy a Veszprémi Erdőfelügyelőség munkatársai a legfontosabb tudnivalókról már a kárpótlási árveréseken tájékoztat-sák a leendő erdőtulajdonosokat. Sok tekintetben e gyors helyzetfelismerésnek köszönhető térségünk magánerdő-gazdálkodásának jelenlegi színvonala és rendezettsége.

Nagy Miklós a Veszprémi Erdőfelügyelőség igazgatói székéből vonult nyugdíjba 1993 áprilisában.

Munkásságát több állami és társadalmi kitüntetéssel ismerték el:

Nyugdíjasként sem szakított az erdészeti, vadászati munkával. Igazságügyi bírósági szakértőként működött mindkét szakterületen. Trófeabírálatot vállalt, majd elvégezve a soproni egyetemen az erdőértékelési tanfolyamot, a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet értékbécselő szakértőjeként folytatta a szakmai munkát.

Ezzel párhuzamosan a magánerdő-gazdálkodásban is szerepet vállalt. A Mester-Hajag Erdőbirtokossági Társulat elnöke volt haláláig, sőt a Magán-Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Veszprém megyei Egyesülete elnöki tisztét is ellátta 1995-2002-ig.

Nyugodj békében!

Vasvári Ferenc